

Sygnatura akt VI GC 278/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Ewelina Dulian

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2014 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...)sp. z o.o. w W.

przeciwko T. F.

o zapłatę 1906,50 zł

powództwo oddala.

UZASADNIENIE

Powód – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. F. kwoty 1.906,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że na zlecenie pozwanego wykonał przewóz, za który nie otrzymał należnego wynagrodzenia mimo upływu umówionego terminu i wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 kwietnia 2014r., sygn. akt VI GNc 387/14, Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 1.906,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty od dnia 2 lutego 2014r. oraz kwotę 647,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zarzucił, że nie zawierał z powodem umowy przewozu.

Sąd ustalił.

W dniu 28 stycznia 2014r. powód, na zlecenie podmiotu o nazwie (...)w D., na warunkach obejmujących miejsce oraz termin załadunku i rozładunku, potwierdzonych przez pozwanego pocztą elektroniczną, zrealizował przewóz na trasie D. – Z. przy użyciu pojazdu numer rejestracyjny (...). W dniu 28 stycznia 2014r.. Dostarczenie przedmiotu przewozu pokwitował pozwany.

Dowód: pisma (e-mail) z dn. 28.01.2014r. – k. 14, pismo z dn. 14.03.2014r. – k. 28, pismo z dn. 24.03.2014r. – k. 29, pismo (e-mail) z dn. 26.02.2014r. – k. 46, list przewozowy CMR – k. 15, przesłuchanie stron (powoda) – k. 61.

W dniu 28 stycznia 2014r. powód wystawił (...) Sp. z o.o. w D. fakturę VAT Nr (...) na kwotę 1.906,50 zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie usługi transportowej na trasie D. – Z. przy użyciu pojazdu numer rejestracyjny (...) z terminem zapłaty w dniu 29 stycznia 2014r. (...) Sp. z o.o. w D. odmówiła przyjęcia faktury i zapłaty, wskazując że nie zlecała wykonania przewozu. Na polecenie pozwanego, powód zmienił w/w fakturę, jako nabywcę wskazując (...) Sp. z o.o., a termin zapłaty oznaczając na dzień 1 lutego 2014r. Wobec braku możliwości doręczenia tej faktury (...) Sp. z o.o., powód ponownie dokonał jej zmiany, jako nabywcę wskazując pozwanego.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 45, 47, 16, pismo (e-mail) z dn. 26.02.2014r. – k. 46, przesłuchanie stron (powoda) – k. 61.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2014r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.906,50 zł wynikającej z dokumentu o numerze (...).

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 7.04.2014r. z potwierdzeniem nadania – k. 18, 19.

Sąd zważył.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dowodów z przedstawionych przez obie strony dokumentów w postaci: wydruku korespondencji prowadzonej pocztą elektroniczną, pism stron, listu przewozowego oraz faktur VAT a także wezwania do zapłaty – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za wiarygodne i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy. Uzupełniająco przeprowadzono dowód z przesłuchania stron, ograniczając go do przesłuchania przedstawiciela powoda, gdyż pozwany – mimo prawidłowego wezwania go na rozprawę pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania stron (k. 32, 35) – nie stawiał się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności (art. 302 § 1 k.p.c.). Zeznania przedstawiciela powoda uwzględniono w zakresie, w jakim pozostawał ona zbieżna z pozostałym materiałem dowodowym, za czym przemawiała ich wewnętrzna sprzeczność (twierdzenie, że pozwany zawarł umowę przewozu w imieniu własnym a jednocześnie, że zlecającym przewóz był (...) Sp. z o.o.).

Na podstawie przeprowadzanych dowodów, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy obejmujące: fakt wykonania przez powoda przewozu w sposób uzgodniony przy udziale pozwanego i określony w liście przewozowym oraz wystawienia faktury VAT dotyczącej przewoźnego należnego za ten przewóz kolejno na trzy odrębne podmioty, w tym pozwanego.

Zgłoszone w niniejszej sprawie roszczenie powód wywodził z rzekomo zawartej z pozwanym umowy przewozu. Zgodnie z art. 774 k.c., przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Przewoźnik wykonując przewóz, może zatem żądać od swojego kontrahenta zapłaty przewoźnego. W niniejszej sprawie, wbrew wątpliwościom samego powoda, uznać należało, że świadczenie przewoźnika (powoda) zostało spełnione. Potwierdza to dowód z listu przewozowego opatrzony pokwitowaniem odbioru towaru. Okoliczność ta nie była też kwestionowana przez pozwanego, który zresztą osobiście dostarczenie towaru pokwitował. Wykonanie przewozu nie miało przy tym konstytutywnego wpływu na byt roszczenia powoda, zważywszy na konsensualny charakter umowy przewozu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2000r., sygn. akt I CKN 149/98, LEX Nr 50871).

W obronie przed żądaniem pozwu, pozwany zarzucił, że nie zawierał z powodem umowy przewozu. Ustalone w niniejszej sprawie okoliczności faktyczne przemawiały za uznaniem tego stanowiska za prawidłowe. W pierwszej kolejności wskazać należy, że stronami umowy przewozu pozostają nadawca i przewoźnik (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008r., sygn. akt V CSK 155/08, LEX Nr 602332; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2007r., sygn. akt V CSK 420/06, LEX Nr 277307; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2005r., sygn. akt V CK 405/05, LEX Nr 407063; Z. Gawlik [w:] A. Kidyba (red.), Z. Gawlik, A. Janiak, K. Kopaczyńska – Piecziak, G. Koziół, E. Niezbecka, T. Sokołowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX, 2010). Co istotne, po myśli przepisu art. 47 ust. 3 Prawa przewozowego w zw. z art. 775 k.c. list przewozowy jest dowodem zawarcia umowy przewozu, a do jego niezbędnych elementów należy m.in. oznaczenie nadawcy (art. 38 ust. 2 pkt 1 Prawa przewozowego w zw. z art. 775 k.c.). Warto zaznaczyć, że załączony do pozwu list przewozowy został – zgodnie z wymogami w/w przepisu art. 47 ust. 3 Prawa przewozowego w zw. z art. 775 k.c. – potwierdzony przez przewoźnika, tj. opatrzony pieczęcią przedsiębiorcy, którym powód posługiwał się przy wykonywaniu przewozu. W załączonym do pozwu liście przewozowym, jako nadawcę wskazano podmiot o nazwie (...). Jakkolwiek nie sposób jednoznacznie zidentyfikować tego podmiotu, w tym ustalić formy prawnej, w jakiej podmiot ten występuje w obrocie

ani nawet jego pełnej firmy (z materiału dowodowego wynika, że w obrocie występują co najmniej dwie spółki o zbliżonej firmie: (...) Sp. z o.o. w D. i (...)Sp. o.o. w D.) to jednak bez wątpienia, nie może on być utożsamiany z pozwanym, który działalność gospodarczą prowadzi używając nazwy fantazyjnej (...) (k. 38, 40). Marginalnie wypada zauważyć, że twierdzenia pozwanego o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej okazały się niezgodne z prawdą wobec jednoznacznej treści wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Treść listu przewozowego prowadziła zatem do wniosku, że stroną (nadawcą) zawartej z powodem umowy przewozu pozostawał inny podmiot niż pozwany. Konkluzji tej nie udało się powodowi obalić przy pomocy pozostałych środków dowodowych. Nie sposób przypisywać pozwanemu statusu strony spornej czynności prawnej na podstawie pisma (e-mail z dnia 28 stycznia 2014r.). Z jego treści nie wynika, aby pozwany działał w imieniu własnym. Oświadczenie pozwanego sprowadza się przy tym jedynie do potwierdzenia warunków przedstawionych przez powoda, nie obejmujących jednak oznaczenia nadawcy (a jedynie adres podjęcia towaru do przewozu). Nie wskazuje na to również adres poczty elektronicznej, z której wysłano korespondencję, a konkretnie rozszerzenie wskazujące nazwę domeny, na której zarejestrowane jest konto poczty elektronicznej. Pozwany korzystał tu z powszechnie dostępnego serwisu poczty elektronicznej: „gmail.com”. Zważywszy przy tym należy, że w imieniu osób prawnych zawsze działają osoby fizyczne, co w połączeniu z treścią listu przewozowego, rodzi domniemanie, że pozwany działał w imieniu wskazanego w nim nadawcy. Treść art. 47 Prawa przewozowego w zw. z art. 775 k.c., przesądza bowiem o tym, że nadawca nie musi zawierać umowy osobiście (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004r., sygn. akt IV CK 332/02, LEX Nr 359433). Na tej samej zasadzie należało oceniać uczynione we wspomniany liście przewozowym adnotacje dotyczące osoby do kontaktu i osoby kwitującej odbiór towaru (pозwany). Również zeznania przedstawiciela powoda nie pozwalały na przyjęcie istnienia legitymacji biernej po stronie pozwanego. Co prawda przedstawiciel powoda pierwotnie stwierdził, że umowę przewozu z powodową spółką pozwany zawarł we własnym imieniu, jednak w dalszej kolejności wskazał, że zlecającym przewóz był (...) Sp. z o.o. w D. („[...] W liście przewozowym jako nadawcę wskazano (...) Sp. z o.o. w D.. To był również zleceniodawca. [...]” – k. 61). Co więcej, dalsze zachowanie powoda wskazywało, że to właśnie ten podmiot był przez niego uznawany za stronę umowy przewozu, skoro pierwotnie w fakturze VAT Nr (...) oznaczono go jako nabywcę. Dopiero na skutek odmowy przyjęcia faktury, bez próby zweryfikowania prawidłowości tego stanowiska, powód wystawił ją na inny podmiot – (...) Sp. z o.o., a ostatecznie na pozwanego. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że – jak wynika z dowodu z przesłuchania stron – powód dane pozwanego ustalił na podstawie tablicy informacyjnej znajdującej się w budynku, w którym mieścić się miała również siedziba (...) Sp. z o.o. Powyższe wskazuje, że powód samodzielnie zmienił podmiot, będący stroną umowy przewozu, czyniąc to wyłącznie w celu uzyskania faktycznej zapłaty przewoźnego. W tym stanie rzeczy, Sąd doszedł do przekonania, że pozwany, mimo że faktycznie uczestniczył w czynnościach towarzyszących zawarciu i wykonaniu spornej umowy przewozu z dnia 28 stycznia 2014r., to jednak nie był oraz nie stał się następczo stroną tej umowy. W konsekwencji nie mógł on być zobowiązany do zapłaty przewoźnego na rzecz powoda. Zobowiązanie to ciąży bowiem w pierwszej kolejności na nadawcy jako stronie umowy przewozu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008r., sygn. akt V CSK 155/08, LEX Nr 602332; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2007r., sygn. akt V CSK 420/06, LEX Nr 27730). Co prawda, obowiązek zapłaty przewoźnego może zostać umownie rozszerzony także na innego podmioty, jednak w niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia że taka czynność prawna – choćby konkludentnie – nastąpiła. W szczególności nie można odpowiedzialności pozwanego za zapłatę przewoźnego wywodzić z faktu, że potwierdził on dostarczenie towaru w miejscu rozładunku. Gdyby bowiem nawet przyjąć, że był on odbiorcą przedmiotu transportu, to z tego tytułu obciążałoby go jedynie zobowiązanie do zapłaty ewentualnych należności ciążących na przesyłce (art. 51 ust. 1 Prawa przewozowego), których powód w niniejszej sprawie nie dochodził i których istnienia nie dowodził.

W tym stanie rzeczy, powództwo jako skierowane przeciwko osobie nie będącej dłużnikiem powoda, podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w wyroku.